

הצהרת ז'בוטינסקי בקונגרס על "הספר הלבן"

לי השתתף לעשי' איזה צעדים פורמליים-
 יכולתי להמנע מהשתתפות בהחלטה.
 להסיר מעלי כל אחריות ולהחפזר. אולם
 הרגשתי כי מחובתי המוסרית לשאת יחד
 עם חברי בחרפת החבוטה, אם כי התגרה
 היתה לא בפני. החלטתי לקבל את תאור
 של וייצמן לא רק כמציאות המוביקטיבית
 שלו, כי אם כמציאות האבויקטיבית
 וסברתי, כי ודאי נעשו כל הצעדים
 שבדרך האפשרות לחעביר את רוע-הנזרה.
 אכרחי איפוא להשתתף מתוך לויאליות
 באחריות הקשה של חברי. כיום לאחר
 ששמעתי את דברי וייצמן, הנני מתחרט
 על החלטתי מאז. אילו גרסוך הנצלנ' לא
 הייתי לעולם נורף במי שקבל אחריות
 לתבוסתי בשל מעשיו זה, ואילו נזף
 בו משהו על כך הייתי עומד על רגלי
 ומצוהיר, כי כל האחריות נוסלת עלי.
 כראבונני, הושב וייצמן אחרת ואני מוסר
 את הדבר להכרעת הצבור.

ב' 17 יוני 1922, בשעה 4 או 5
 אחה'צ שבתי לונדונה מאפריקה שעשיתי
 בה 8 חרשים בעבודה קה'י, בתחנה הס'
 חין לי סוכר ואמר לי, כי עלי לילך
 מיד למשרד הציוני, במשרד הראה לי
 וייצמן חזכיר, הכתוב ב' 8 יוני, והקרתי
 עתה הספר ולכן והודיעני, כי הממשלה
 דורשת את הסכמתה של ראגסקוטיבה
 להעודה זו וההסכמה צריכה להסצא
 למחרת-היום ב' 15 יוני, ביד רמטשלה;
 אם לא כן שאימת הממשלה בשנתיים
 חסורים במגרט לרעת ההס' הציונית.
 וייצן הנטידיני אה, כי מצד האכסקוטיבה
 נעשו הצעדים הנמרצים ביותר, כדי להניא
 את הממשלה מרדישתה זו אה, למצער,
 להבתיק אילו מקורות שבאותה התעודה,
 אולם ללא הועיל ומשרד המושבות עומד
 בשלוי. האכסקוטיבה יחד עם חברי הועדה
 המזמנים, עמדו לדתכנס באותו ערב
 לשם החלטה. בתנאים כאלה לא ניתנה